

LOVE

FOR

NATURE

- Firuj Phatowali

Beneath the sky so wide and blue ,
I walk where gentle breezes blew ,
The whispering trees , the rivers flow ,
Fill my heart with a peaceful glow .
The flowers bloom in colours bright ,
Dancing softly in golden light ,
Birds sing songs both sweet and free ,
Painting joy for all to see .
Oh nature , dear , my heart's true friend ,
Your beauty feels like it won't end ,
In every leaf and shining star ,
I find your love , both near and far .

Where Roots Remember Light

In quite places
the mind
grows -
like branches
no one sees

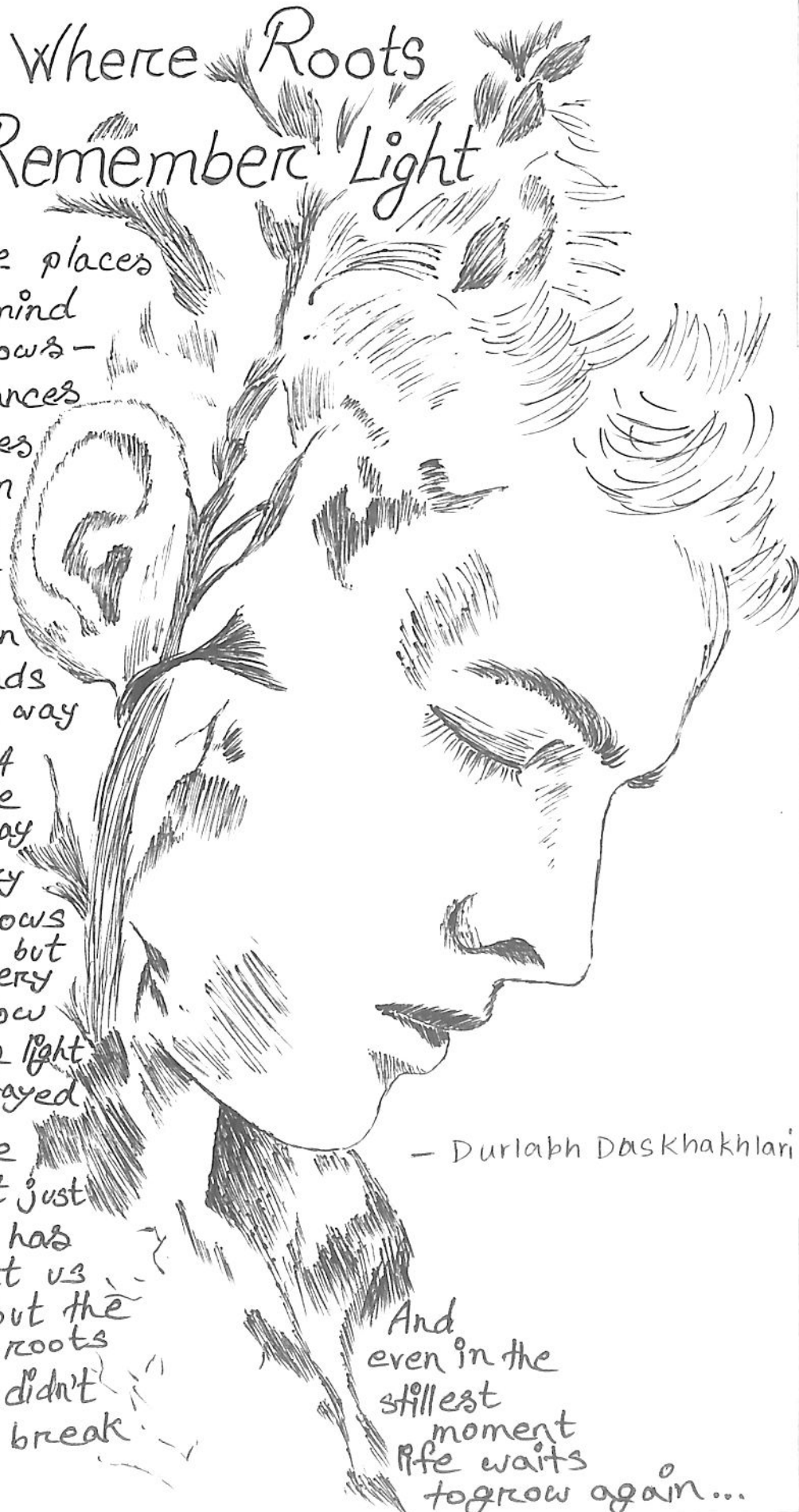
From
cracks
wrapped in
sorrow
Soft green
still finds
a way

A
face
may
carry
shadows
but
every
shadow
knows the light
once stayed

We are
not just
what has
hurt us
but the
roots
that didn't
break

And
even in the
stillest
moment
Life waits
to grow again...

- Durlabh Das Khakhari

তুমজাং শৃংগলৈ যাত্ৰা

A TRIP TO TUMJUNG PEAK

- Mihir Nandi

পাহাৰৰ কোঁকো-কোঁকো পহু, নুঁৱলীৰ লুকাওকু আৰু
চৌদিশে কেৱল মেউকীয়া - প্ৰমাই হৈছে উত্তৰ-কাছাৰ
পাহাৰ বা ডিমা হাচাও। কোহতীয়াকৈ অধমৰ পৰ্যটন
জ্ঞানচিত্ত দিশেষ চৰা লাও কৰা অহল অতি মনোমহা
গাওঁ হৈছে তুমজাং গাওঁ। কলেজৰ মন্ত্ৰণাৰ মাজৰ পৰা
আহৰি উলিয়াই নু-বান্ধনীৰ মৈত্ৰ কৰা এই যাত্ৰা
আছিল মোৰ কীরনৰ অন্যতম স্মেৰ্ত অতিক্ৰমা।

যাত্ৰাৰ আৰম্ভণি :-

আহুৱি ০৪:০০ মান বজাত আমি বাহুবৰ্গীয়াৰ
পৰা 'জোলাকী' নামৰ বাছৰে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলোঁ।
ৰাতি ২:০০ মান বজাত আমি ডিমা হাচাওৰ হামলুং
গাঁৱত উপস্থিত হৈছিলোঁ কিন্তু ৰাতি হোৱাৰ বাবে আমি
সকলোৰে বিজ্ঞান হোৱাৰ সিদ্ধান্ত লৈছিলোঁ। হোঁলৈখন
ডিমা হাচাওৰ পৰা অলপ বিতৰ্ক আছিল।

হাম্বলুৰ সেই হোলোখনৰ পৰা আয় ৩০ কিঃ মিঃ
 নিলগিত অৱস্থিত সেই ভূমজাং গাওঁ । আমি পুৱাই হাম্বলু
 চহৰৰ পৰা যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলোঁ । বাটত ঘোৱা
 প্ৰতিটো মূহুৰ্ত্তই আছিল সিহৰপকাৰী । সেফালে ওখ
 পাহাৰ আৰু অনফালে দ খাঁয়ে, মাজে মাজে মেঘে
 আমাক চুই হৈছিল ।

ভূমজাং গাওঁৰ বৈশিষ্ট্য :-

ভূমজাং ক্লেবল এখন গাওঁয়েই নহয়, ই প্ৰকৃতিৰ এক
 বিৰল উপহাৰ । সেই গাওঁখন মূলতঃ কুৰি সম্ভ্ৰাহাৰ
 লোকসকলৰ বাসস্থান । ইয়াৰ বিশেষ আকৰ্ষণসমূহ হৈছে

- দৰিপাৰ্টি দৰিৱেশাঃ গাওঁখন অতি দৰিকাৰ আৰু শান্ত
 কাঠ আৰু বাঁহৰে সজা ইয়াৰ ঘৰবোৰৰ শৈলী দেখিলে
 চকু জুৰাই যায় ।
- আতিথ্যঃ ইয়াৰ মানুহবোৰ অতি সৰল আৰু
 অতিমিৰাময় ।
- মেঘৰ ৰাজ্যঃ ভূমজাংক পালেই 'মেঘৰ মাজৰ গাওঁ'
 বুলি কোৱা হয় । ওচৰত থকা ওখ পাহাৰৰ শৃংগবোৰ
 দৰা জ্বলি চালে সেহে লাহে মেন আমি কোছো এখন
 গুহীৰীৰ ওচৰতহে আঁচো ।

প্ৰাকৃতিক লৌক্য আৰু ট্ৰেকিং :-

যিগৰলো ট্ৰেকিং কৰি ওলে পায়, তেওঁলোকৰ বাহু ভূমজাং
 প্ৰাৰ্ধ দৰে । আমি গাওঁখনৰ পৰা কিছু ওপৰলৈ পাহাৰ
 টেঙলৈ খোজ কাঢ়ি হৈছিলোঁ । ওপৰৰ পৰা দেখা গিয়া
 শচাওৰ সেই দুশ্য শব্দৰ দ্বাৰা বৰ্ণনা কৰা অসম্ভৱ ।

দুৰৈৰ পৰাছিল পৰ্বতমালাৰ দৃশ্য আৰু বজহৰ সুখৰিয়ে অমল
সকলো লগলগি দুৰ বৰি দিছিল ।

সঁটা পাহাৰীয়া জোৰাদ :-

প্ৰমাৰ ঠাকুৰে আমি ছাৰীয়া খাদ্যৰ জোৰাদ কৈছিলোঁ ।
পাহাৰীয়া কলবাম্বুত গৰম গৰম পলুৰা ব্যঞ্জন আৰু
পাহাৰীয়া চাহৰ জোৰাদ আছিল অগন্য । ইয়াৰ সঁহৰ
গাৰুৰ আঙুৰা আৰু পলুৰা চাউলৰ ভাণ্ডৰ জোৰাদ
আজিও কিতাপ লোচি আছে ।

সাগৰপি :-

তুমহাং প্ৰমাৰে হোক কিৰাই দিলে য়ে শান্তি বিচাৰি
আমি যত্ন দুৰ্ভৈ যাব নালাগে, আমাৰ অসমৰ সুকুত
দেশ নহতো চাই আছে যিয়ে আশ্বাৰ শান্তি দিলে ।
যদি আপুনি কোলাহলৰ পৰা সঁহৰি অকৃতিৰ নিবিড়
আলিৰি বিগৰে, তেখে জিমা হাচৰুৰ বই- কুদগাওঁখন
আপোনাৰ বাবে এক উপযুক্ত গল্পবহাৰ হয় ।

आशा

भोसले

- Abhisekh Sah

आशा भोसले भारतीय संगीत जगत की एक अमूल्य धराहर हैं। उनका जन्म 8 सितम्बर 1933 को महाराष्ट्र के सांगली में हुआ था। उनके पिता दीननाथ मंगेशकर एक प्रसिद्ध शास्त्रीय गायक और रंगमंच कलाकार थे, जिनसे उन्हें संगीत की प्रेरणा मिली। बचपन में ही पिता के निधन के बाद परिवार की जिम्मेदारी उनके कंधों पर आ गई, और इसी कारण उन्होंने बहुत छोटी उम्र से ही गाना शुरू कर दिया, अपनी बहन लता मंगेशकर को साथ उन्होंने संघर्ष के दिनों में फिल्मों दुनिया में अपनी पहचान बनाने की कोशिश की।

आशा भोसले को गायकी की सबसे बड़ी खासियत उनकी बहुमुखी प्रतिभा है। उन्होंने हर तरह के गीत-चाहे वह रोमांटिक हो, गज़ल हो, भजन हो या फिर पॉप-हर शैली में अपनी आवाज़ का जादू बिखेरा है। खासकर आर. डी. बर्मन के साथ उनकी जोड़ी बेहद प्रसिद्ध रही, जिसने हिंदी सिनेमा को कई यादगार गीत दिए। "पिया तू अब तो आज", "दम मारो दम" और "इन आंखों को मरती" जैसे गीत आज भी लोगों के दिलों में बसे हुए हैं। उनकी आवाज़ में एक अलग ही नज़ाकत और ऊर्जा है, जो उन्हें अन्य गायकों से अलग बनाती है।

अपने लंबे करियर में आशा भोसले ने हजारों गाने गाए और अनेक पुरस्कारों से सम्मानित हुईं, जिनमें पद्म विभूषण और कई फिल्मफेयर पुरस्कार शामिल हैं। उन्होंने न केवल हिंदी, बल्कि कई भारतीय और विदेशी भाषाओं में भी गाने गाए हैं। आज भी उनकी आवाज़ नई पीढ़ी के लिए प्रेरणा बनी हुई है। आशा भोसले का जीवन यह सिखाता है कि मेहनत, लगन और आत्मविश्वास के बल पर कोई भी व्यक्ति अपने सपनों को साकार कर सकता है।

12 अप्रैल 2026 को 92 वर्ष की आयु में उनका निधन हो गया, जिससे पूरे देश में शोक की लहर फैल गई। उनके निधन से भारतीय संगीत जगत को एक अपूरणीय क्षति हुई है। अपने लंबे करियर में उन्होंने हजारों गाने गाए और अनेक पुरस्कारों से सम्मानित हुईं, जिनमें पद्म विभूषण और कई फिल्मफेयर पुरस्कार शामिल हैं। आज भी उनकी आवाज़ और उनके गीत लोगों के जीवित हैं, और उनका जीवन आने वाले पीढ़ियों के लिए प्रेरणा बना रहेगा।

Boong

- Bhairabi Konwar

Director - Lakshmipriya Deni

Language - Manipuri

Release date - 19 september,
2025

Production - Excel entertainment, Chalkboard
entertainment, Suitable pictures

cast - Gungun kipgen, Bala Hijam,
Angom Sanamatum, Vikram Kochhar

Runtime - 94 minutes

Award - BAFTA 2026 - Best children's &
Family film (first Indian film
to win a BAFTA)

Opening / Introduction -

Lakshmipriya Deni's debut film Boong
does not announce itself loudly. It arrives

quietly, like a child sitting beside you who has seen far too much of the world but still chooses to believe in miracles. In an era of loud, overproduced cinema, Boong is a radical act of restraint - a film that whispers and in doing so makes you lean in closer than any blockbuster ever could.

Released in select Indian cinemas on 19 September 2025. Boong is a Manipuri language coming of age drama produced by Farhan Akhtar and Ritesh Sidhwani. Excel Entertainment. It went on to make history at the 79th

British Academy Film Awards in February 2026, becoming the first Indian film ever to win the BAFTA for Best Children's and Family Film - defeating major international productions including Zootopia 2 and Lilo & Stitch.

The award was not a surprise to those who had seen it. It was, if anything, long overdue.

Story & Plot -

The story follows a young boy, Boong who lives with his mother Mandakini, in the Imphal valley. His father, Joykumar had left home to run a small furniture shop in the border town of Moreh and then fell silent, no phone calls, no letters, no words. Rumours begin to swirl that he may be dead. But Boong refuses to accept this.

Determined to give his mother the best gift ever, Boong comes up with a plan. He will bring his father home. Joined by his best friend Raju, he sets off towards Moreh, a journey that takes two children through the landscape of a conflict-torn region, across cultural borders and at one point even across the actual border into Myanmar. A small journey, innocent in its beginning, gradually reveals deeper truths about family loss and the fragile yet powerful hope children hold onto.

Themes & social commentary —

One of the most impressive aspects of the film is how it deals with serious issues in a subtle way. The story is set against the backdrop of social and ethnic tensions in Manipur, but it never becomes too heavy or political.

For me, the friendship between Boong and Raju is the heart of the film. Despite differences and difficulties, it shows how children are free from the prejudices that often divide adults.

Cultural significance —

In my opinion, it is impossible to discuss Boong without acknowledging its historical importance. The BAFTA win marks a watershed moment not only for Manipuri cinema but for all of North East Indian cinema, a region whose stories have for too long remained invisible to the rest of the country and the world. That this recognition came for a film that did not

compromise its language, its landscape, or its cultural specificity makes it all the more significant.

Director Lakshmi Priya Devi has said that *Boong* was inspired by her grandmother's folktales and is dedicated to the resilience of the people of Manipur. This origin shows in every frame. The film is not made for an outside audience it is made for and about a specific community and that particularity is precisely what makes it universal. The most local stories, told with enough truth and care always are.

Final verdict —

Overall *Boong* is the kind of film that reminds you why cinema exists. It does not dazzle or overwhelm. It simply sits with you, even after it ends. It may look like a film for children, but it also questions the adult world in a very real way. Even though it's a regional film, the emotions feel universal and for a debut, it comes across as very mature and confident.

—Bridika Priyadarshini Seka

WHITE NIGHTS

Name of the Book: *White Nights*
(Russian: *Belyye nochi*)

Author: Fyodor Dostoevsky

Publisher: First published in *Notes of the Fatherland*

Publication Year: 1848

Genre: Short Story / Sentimental Fiction / Psychological Fiction

About the Author:

Fyodor Dostoevsky is widely regarded as one of the greatest psychologists in world literature. Writing *White Nights* early in his career, before his exile to Siberia and his later "big" novels like *Crime and Punishment*, he was already obsessed with the internal lives of outcasts. He specializes in the "underground" man, i.e., the people who live on the margins of the society and retreats to their own mind to survive the coldness of reality.

About the Book:

White Nights by Fyodor Dostoevsky is a short story, but it doesn't feel small. It is simple in plot, but not really simple in what it is trying to say. The story follows a lonely narrator who meets a girl, Nastenka, over a few nights, and in that short time, he builds something in his mind that feels much bigger than what is happening around him.

What stood out to me first is how the narrator thinks. He is not just lonely in the normal sense, but almost comfortable in his loneliness. He lives more in his imagination than in reality, and when he finally meets someone, he doesn't exactly respond to her as a real person, but more like an idea or possibility. This makes the reader question what he feels is genuine love or just an extension of his habit of dreaming.

What is captivating is how quick everything happens. In just a few nights, the narrator goes from complete isolation to emotional attachment and then back to loneliness. This rush makes the ending more impactful and shows how fragile his happiness was from the beginning.

The ending itself is not dramatic in the usual sense, but it leaves a strong impression. Instead of anger or bitterness, the narrator ends with a kind of acceptance, even gratitude. This is unusual and raises the question of whether he truly understands reality or is still interpreting everything through his dream-like mindset.

Overall, *White Nights* is less about love and more about psychology of loneliness and imagining. It makes one think about how much of what we feel is actually real, and how much of it is just something we create to fill a gap in our lives.

It is a short read, but it stays with you, mainly because it does not give clear answers. Instead it leaves us slightly uncomfortable, questioning the narrator rather than fully sympathizing with him.

STORY

Story

অপ্রাপ্তি

— জৈবী কোঁৱৰ

বিয়া ঘৰৰ পৰা ওলাই যাওঁতে হঠাতে চিনাকি
চিনাকি লগা উদ্ৰ মহিলা গৰাকীক দেখি IPS
বিষয়া অনুৰণ বহুৰা ক্ষুণ্ণক স্তম্ভ হৈ ব'ল।
আজি পোকৰ বছৰ পাছতে তেওঁৰ চন্দ্ৰাবিহীন
চকুৱে তুল কৰা নাই। বাৰাণ্ডাৰ এডুকৰ পৰা
তেওঁ একেখৰ আন কেইবা গৰাকী মহিলাৰ
সৈতে থিয় হৈ কথা-পাৰি থকা উদ্ৰ
মহিলা গৰাকীলৈ চাই ব'ল। একেই স্নেহ
ধূলায়া স্মৃতিখন। বয়সৰ চাপৰ জানুহজনীৰ
সুন্দৰতা অলপ স্নান পৰি গৈছে। অগত্যা
অলপমান অকত হ'ল। সুলিৰেণুৰ পিছে
আগৰ নিচিনাই দীঘল। কিছুকি য়াই হাঁহি
হাঁহি বেগন টলকত অনুৰণ বহাৰ পৰা উঠি
ব'ল স্নেহ কথা নিজেই এম্ম নাপালে।
একেৰেবে বহোতলিলৈ নাহি মহিলা অকলৰ

দশমত থিয় হৈ পিছফালৰ পৰা ওঁওঁ সৰ্ব্বকৈ স্নাতিনে-
শিমা! তুমি ইফাত? তেওঁৰ সন্মোৰ্ণনত এটা যেন
বিশেষ উল্লেখ প্ৰকাশ পালে।

ইফাতে কোনোবাই তেওঁক গৈ বিশেষ স্নাতিনে
মতত স্নিগ্ধাশিমা বান্ধিবলৈ যত্নত পালে। চকুৰে
দুয়ো দুয়োনে চাই থাকিল। বহু কাহ্ন কৰা মুক্তিও
তেওলোকৰ মুখৰ মত পোলাল। স্নিগ্ধাই চাদৰীখনৰ
আঁচনেৰে ধাৰে ধাৰে মুখখন স্নাতিল। কিবা এটা গৰ্ব্ব
বেদনাই যেন দুয়োজনকো মুগ্ধা মাৰিলে। এটা সন্ময়ত
নিজকে সংসৃত কৰি উদ্দেশ্যে স্নাদৰাৰ দৰে স্নিগ্ধাক
স্নাবলৈ - স্নোগাৰ জননে? শিমা! মূৰ দুটিয়াই গৈ
জন বুলি স্নানগিলে।

তেনেতে স্নোগাৰে জাহি পোৱাত স্নানোফালে স্নানুৰ
হাই - উৰনয় হ'ল। ইফানে অনুৰণৰ বিশেষ চৰকাৰী
কাহ্নৰ বাবে দিল্লীলৈ যাব নৰা আছে, দুৰণি দিনৰ
বন্ধুৰ ছোৱালী বিয়ানে এদাক নাহিলে বহয় বুলি
আহিছিল। ততে স্নিগ্ধাক এনেকুৱা অৱস্থাত এৰি
যাবলৈ স্নাতিনেৰে কোনোপৰ্যে স্নাত শোৱানাই গৈ
অনুৰণৰ প্ৰথম আৰু শেষ স্নানপোৱা আছিল।
শোৱা বিয়তা বহুত প্ৰতিভা দিনতেই সি গৈ
স্নুতিৰে সুৰাৰিছিল।

স্নতে জাহি নৰা পোৱাৰ প্ৰতিশ্ৰুতিৰে অনুৰণে
স্নিগ্ধাক নিজৰ ফোন বন্ধৰতো দি স্নানোফালে বিয়া
ঘৰৰ পৰা ওলাই গাড়ীত বহিলাই। গাড়ীত গৈ যাব

সুস্বয়ত্ৰ নৱপ্ৰজন্মৰ তৰুণাশিল্পী বিজ্ঞত শ্ৰীশ্ৰীশ্ৰী
এটি গীতৰ বন্ধিয়ে অনুৰণৰ বুকুৰ কোমোকাৰ্মি-
মিত বাৰুকৈয়ে মুন্দিয়াইছিল।

বুকুৰে মাজতে ছুন্নি মন মোৰ
দিচকত ছুন্নি বহুদূৰ
মিজৰাৰ দৰে ছুন্নি মোছা য়ে
সিৰ সিৰে মোৰ বঙা হৈ.....

অনুগল্প

- Bhairabi Konwar

শেষ চিঠি

চিঠিখনে লিখি শেষ কৰি তাই প্ৰায়ত ভেৰত
নুশুভিলে।

জানিছিল কোনেও নভিৰ নাই।

তহানিও লিখিছিল কাণন কিছুমান কহা
বুকুত বাখিলে মিলে হৈ গায়।

राहुल का नया साफर

- मेला चौधरी

दिल्ली के एक नामी कॉलेज में राहुल नाम का इंजीनियरिंग स्टूडेंट तीसरे साल में पढ़ रहा था। शुरू में तो वह क्लास टॉपर था, लेकिन दूसरे साल से प्रोजेक्ट्स और असाइनमेंट्स के बोझ तले ढब गया। रात-रात भर जागकर कोड लिखता, लेकिन बम्ब आउट नहीं होते। तनाव में दोस्तों से भी दूर हो गया।

संकट की घड़ी -

एक शाम लाइब्रेरी में अकेला बैठे राहुल लैपटॉप स्क्रीन को घूर रहा था। आँखें लाल, हिमांग सुन्न, तभी पुश्ता प्रैक्टर अजय आया, "भाई, ये क्या हाल का रखा है? चल कैंटीन चलें।" राहुल ने मना किया, लेकिन अजय ने हाथ पकड़ कर ले गया। कैंटीन में चाय के साथ अजय ने अपना पुश्ता नोटबुक निकाला - वही प्रोजेक्ट का बेसिक समाधान था। "देख, अकेले मत लड़, समय बाँट - सुबह कोडिंग, दोपहर दोहराव, शाम ग्रुप डिस्कशन।"

परिवर्तन की शुरुआत -

अगले दिन से राहुल ने प्लान बदला। सुबह 6 बजे उठना, नोट्स बनाना, दोस्तों के साथ ग्रुप स्टडी, असफल कोड को फ्लिंट न कर

हार मानना, बल्कि डिबग करना सीखा। प्रोफेसर से सबल पढ़ने की हिम्मत जुटाई। धीरे-धीरे उसका कोड क्लिन होने लगा।

जीत का पल -

समिस्टर प्रोजेक्शन में राहुल की टीम ने उसे दिया, प्रोफेसर ने कहा "ये परफेक्ट इंटीग्रेशन है!" A+ ग्रेड मिला, कॉलेज फेस्ट में प्रोजेक्ट अवॉर्ड भी जीता, राहुल अब टॉपर्स में शुमार हो गया।

सीख -

पढ़ाई ने सबल होने की निष्ठा से मेहनत करे समय प्रबंधन सीखो, दोस्ती-भ्रुजों की मदद लो। असफलता को सीढ़ी बनाओ, धैर्य बखो - सफलता निश्चित है।

A WORLD

WITHOUT US

- Monjit Nath

Ritwik lived in a polluted city where grey skies and dirty air were normal. One day, he found a strange glowing key near a banyan tree. That night, a shimmering door appeared in his room.

He stepped through.

On the other side was a perfect world - clean air, clear river, green forests, and peaceful animals. There were no humans, yet everything thrived in harmony.

A voice spoke from nature, "This is Earth without humans."

Ritwik felt both wonder and guilt. "Why show me this?" he asked.

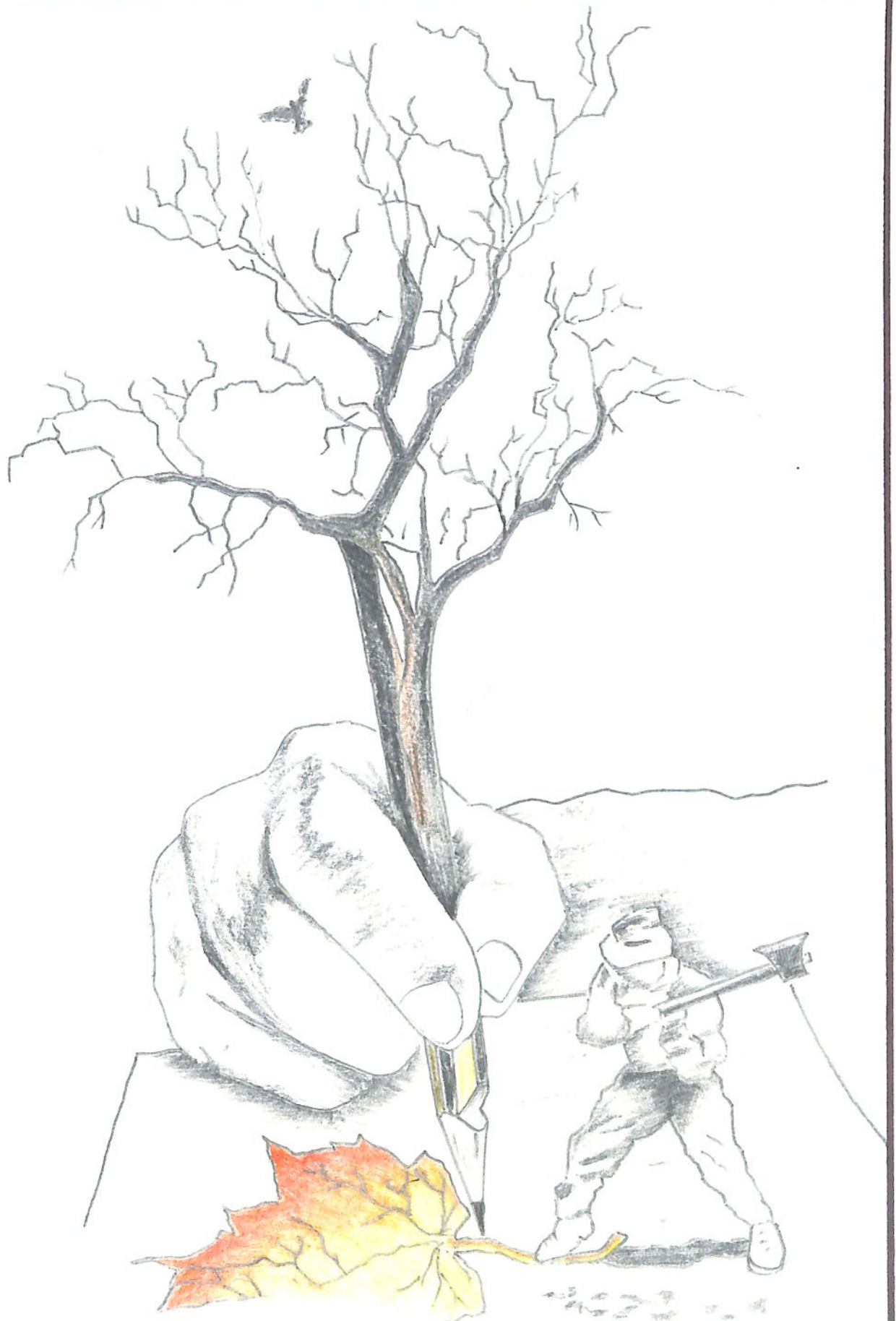
"Because your world is still alive," the voice replied. "You can abandon it.... or change it."

When Rikku returned, nothing had changed - but he had. He began planting trees, reducing waste, and encouraging others.

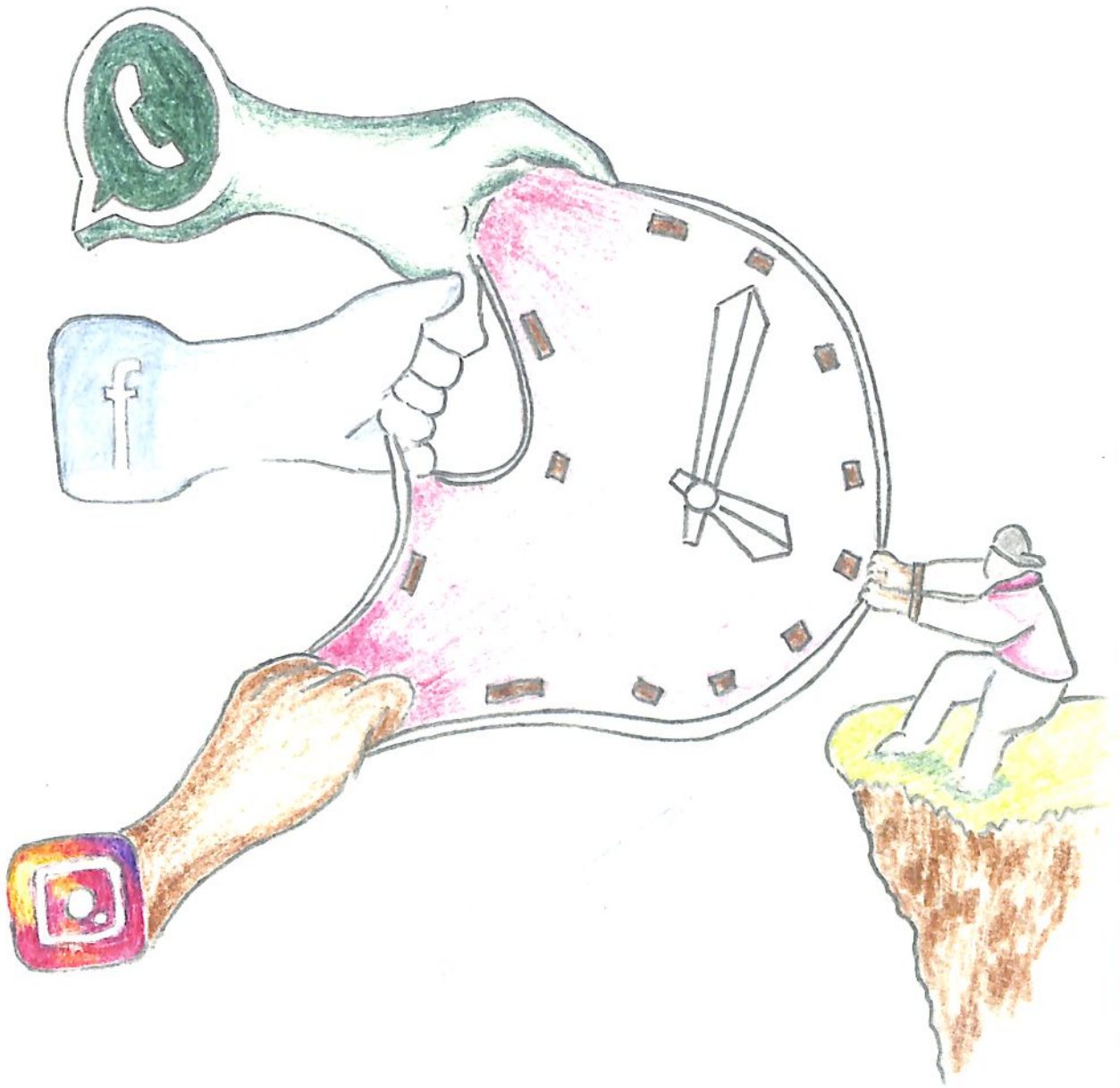
The world wasn't perfect.

But it was no longer hopeless.

ART

Derclabh Das khakhlory

Durlabh Das Khakharci